

In dezelfde reeks bij Clavis

Super!

Eureka!

Vergeetjeskruid

Holderdebolder naar Bolderhof

Ingrid Vandekerckhove
met illustraties van Hiky Helmantel

De IZHA

*Terugdenkend aan Nicolaas en zijn drone,
aan alle tochten hier, ver en dichtbij,
ergens in Sint-Joris-Winge.*

*Dank aan Jos, die bleef geloven in mijn verhaal,
ook al stortte de drone af en toe neer.*

‘Doe nu open,’ drong Lotte aan.

Op de vloer lagen proppen cadeaupapier, rood en goudkleurig, met zilverkleurige sterren. Lotte zat gehurkt naast Felix en keek vol spanning naar de grote doos die hij onder zijn bed vandaan trok. Hij haalde het deksel weg.

‘O, een ruimteschip!’ zei Lotte verrast.

‘Een drone,’ verbeterde Felix.

Lotte trok haar wenkbrauwen op.

‘Een soort vliegtuig, maar dan zonder piloot.’ Felix haalde de drone voorzichtig uit de doos. ‘De piloot ben ik, op afstand. Ik doop hem IZHA,’ zei hij plechtig.

Ingrid Vandekerckhove
De drommelse drone
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Hiky Helmantel
Trefw.: avontuur, kerst, drone, schat
NUR 282
ISBN 978 90 448 4042 1
D/2020/4124/241
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Daar heb je hem weer, dacht Lotte. Met Felix, haar grappige buurjongen, verveelde ze zich eigenlijk nooit. Hij bedacht altijd wat. Sinds kort gebruikte hij voor alles afkortingen met hoofdletters. Hij legde een nieuwe verzameling aan, een verzameling van afkortingen.

Felix hield de drone in de lucht en liet hem langzaam rondvliegen.

‘Dit is de camera.’ Hij wees naar een zwarte lens, die als een oog op de drone stond. Felix trok een gezicht alsof hij een professor was. ‘Drones worden gebruikt voor gevaarlijke missies en spionage. Er zit ook een microfoon op, om af te luisteren. Daarom krijgt hij de naam IZHA: Ik Zie en Hoor Alles.’ Zijn ogen flakkerden als kaarsvlammetjes. De sproetjes op zijn wangen leken mee te dansen.

‘Kunnen we er al mee spelen?’ vroeg Lotte.

‘Spelen?’ Hij keek haar verbaasd aan. ‘Met de IZHA speel je niet. Daar ga je mee op missie, om dingen op te sporen. Het is geen speelgoed,’ zei hij met nadruk. ‘Dit is de afstandsbediening.’ Hij hief een doosje met een antenne op en klapte het open. Er verscheen een scherm en onderaan zaten allemaal knopjes en twee hendeltjes. Hij drukte op een knop. Een groen lampje op de drone begon te flikkeren.

‘Ik heb hem gisteren al opgeladen,’ zei hij met een knipoog.

Het pak was dus al open geweest, begreep Lotte. Maar was het geen kerstcadeau? En kerstavond was toch pas over twee dagen?

‘En ik heb hem helemaal gemonteerd en klaargezet voor vandaag,’ ging Felix trots verder. Hij grabbelde onder zijn kussen en haalde een dun schrift tevoorschijn. ‘Bij dit soort toestellen is het superbelangrijk eerst de gebruiksaanwijzing te lezen.

Vandaag begint onze eerste DOZ,’ zei Felix plechtig.

‘DOZ?’ vroeg Lotte.

‘Ja, DOZ 1. Dat is: Dingen-Opsporen-Zoektocht nummer 1.’ Hij liep naar het raam. ‘Eerst moeten we het terrein verkennen. Kijken of er sporen zijn.’

‘Sporen waarvan?’

‘Dat weet ik nog niet. Gewoon van ... dingen. En als er geen interessante dingen zijn, verzinnen we die wel.’ Felix deed het raam open en zette de drone op de vloer. Hij ging op de rand van zijn bed zitten en hield de afstandsbediening in beide handen. ‘IZHA, contact!’ zei hij. ‘Klaar voor vertrek!’ Zijn duimen dansten over de knopjes en hendeltjes. Het groene lampje flikkerde. De drone steeg op en vloog door het raam.

Op het scherm verschenen beelden, als een film. Wat was het mooi! Het had een heel klein beetje gesneeuwd, er lag een flinterdun wit tapijt op de weg die tussen de huizen en de bomen kronkelde. Ze zagen de witte daken van het huis en de boerderij van boer Marcel, het huis van Lotte en van mevrouw Klar en het bos waar het spookkasteel verstopt lag. En zelfs nog een stukje van de rivier met de brug.

‘We zijn net vogels,’ zei Lotte verrukt.

‘Nee,’ zei Felix. ‘We zijn spionnen!’

‘Het lijkt wel alsof wij in de IZHA zitten,’ zei Lotte opgewonden. Plots slaakte ze een gil. ‘Ik weet het!’ riep ze. ‘Met de IZHA kunnen we nu eindelijk naar plekken waar we anders nooit binnen kunnen gaan!’

‘Naar geheime plekken,’ fluisterde Felix. ‘Je hebt gelijk.’ Hij boog zich dieper over het scherm en deed alsof hij in een microfoon praatte. ‘IZHA, contact, contact! Kom terug naar de basis.’

De drone vloog door het raam de slaapkamer binnen en landde op de grond. Felix nam zijn IZHA voorzichtig op, schakelde hem uit en keek Lotte aan met ogen die sprankelden als glitterballen in een kerstboom. ‘Het spookkasteel,’ fluisterde hij, ‘de beste plek om de IZHA uit te proberen.’

Lotte voelde meteen de spanning in haar buik bruisen. De gedachte aan het verlaten gebouw in de straat deed haar rillen. Het was een huis dat met al zijn torentjes en hoge vensters inderdaad deed denken aan een kasteel. Het spookkasteel was in het echt een verlaten jachthuis van een zekere meneer Gustav. Ze wist alleen dat hij er niet meer woonde, meer niet. Nu stond het huis leeg. Er woonde niemand. Het was een somber gebouw dat aan de rand van het bos half in de schaduw verscholen lag. Telkens als ze erlangs liep, versnelde Lotte haar pas. Een keer dacht ze een lichtje achter een raam te zien flakkeren. Maar niemand had haar geloofd. Zelfs Felix niet. ‘Jij ziet echt spoken,’ had hij toen gezegd.

‘Onze missie begint nu.’ Felix nam zijn rugzak. Hij ging nooit op avontuur uit zonder zijn rugzak. Daar zaten alle spullen in die hij nodig zou kunnen hebben: een zaklamp, een notitieschriftje en een balpen, secondelijm, flesjes limonade ... en kauwgom, veel kauwgom. Felix was gek op kauwgom. Die hielp hem bij het nadenken. ‘De tandwielletjes in mijn hoofd draaien beter als ik kauw. Zo krijg ik al mijn superideeën,’ legde hij uit. Onlangs had hij zijn vingerafdrukset bedacht, zijn ‘vas’, hoewel Lotte heel goed wist dat hij die niet zelf had uitgevonden. Ze durfde erom te wedden dat hij hem uit een film op televisie had gehaald. Zijn vas bestond uit een penseel met een dikke kwast, een busje talkpoeder, een reep zwart karton en plakband. Die nam hij nu natuurlijk ook mee.

‘We hebben alles. We kunnen gaan,’ zei hij toen. ‘We hoeven niet eens weg te sluipen. Mams en paps zijn naar Trokkevol gereden om oma te bezoeken.’ Toch loerde hij als een dief om de deurlijst. ‘Maar Jasper is er. Die zit op zijn kamer. En je weet maar nooit, misschien heeft hij zijn koptelefoon niet op.’

Hij en zijn oudere broer Jasper zaten elkaar even vaak in de haren als dat ze samen speelden. Meestal speelden ze dus oorlogje. Jasper zorgde er altijd voor dat hij dingen over Felix wist die hij kon verklikken bij hun ouders. Zo hield hij zijn kleine broer in zijn macht. ‘Als je niet doet wat ik zeg,’ zei hij dan, ‘vertel ik het aan paps en mams.’ Dus soms moest Felix Jasper zijn schoenen brengen of zelfs de veters binden. Soms eiste Jasper van hem dat hij zijn zakgeld afgaf of het bad liet lopen. Zo werden de oorlogjes soms grote oorlogen. Stilaan waren er op die manier in de buurt twee bendes ontstaan. Jasper was de aanvoerder van de bende van Ondermere. En de bende van Bovenmere, dat waren Felix en Lotte en al wie er die dag bij wilde horen.

‘Sst,’ zei Felix nog eens. ‘Hij mag ons niet horen.’

‘Is het dan geheim?’ fluisterde Lotte.

‘Natuurlijk.’ Felix keek haar aan alsof ze de domste vraag ooit had gesteld. ‘Ik mag niet naar buiten. Ik heb huisarrest ... slecht rapport ... En ... het is nog geen kerst!’ Hij gniffelde.

‘Wat?’ Plots snapte Lotte helemaal waarom Felix zo stiekem deed: de drone was zijn kerstcadeau!

‘Ben je gek?’ Ze riep het bijna uit. ‘Heb je je cadeau echt onder de kerstboom vandaan gehaald en opengemaakt? Dat zou ik nooit durven!’

‘Ja, maar maak je geen zorgen. Ik pak hem straks weer in. Niemand komt het te weten.’

‘En als we niet op tijd terug zijn? Wat dan?’

‘Trokkevol. Reken nu zelf eens.’ Felix keek op zijn polshorloge. ‘Veertig kilometer heen, veertig terug, plus nog een uurtje voor een babbel, dat is, zuinig gerekend, twee uur. Ja, twee uur hebben we. Ruim twee uur.’ Felix keek op. ‘Lotte, als we terug zijn voor het donker wordt, heb ik nog tijd zat om de drone weer in te pakken en onder de kerstboom te leggen.’

Als dat maar goed komt, dacht Lotte terwijl ze achter Felix aan sloop, de trap af. Zodra ze buiten stonden, zette hij de drone op de grond. ‘Klaar voor DOZ 2! Contact!’ Hij hield de afstandsbediening voor zich uit. ‘IZHA, stijg op!’

